

Per què parlen tant de la noviolència si no la practiquen?

«Ens els darrers anys, la noviolència i la desobediència civil han assolit una centralitat que mai havien conegut en la nostra societat»

La Guàrdia Civil el passat dimecres 2 d'octubre va celebrar el dia internacional de la noviolència. També ho va fer el president de la Generalitat, el PSOE... "*Hoy es el aniversario del nacimiento de #MahatmaGandhi. En honor a su pionero y a su filosofía celebramos el #DíadelaNoViolencia*", així s'expressava la Guàrdia Civil a Twitter. El president Torra escrivia: "Avui fa 150 anys del naixement de Mahatma Gandhi, tot un referent del moviment civil de resistència pacífica. Que la seva fermesa i determinació ens serveixin d'exemple per assolir tot allò que ens proposem. 'El futur depèn del que facis avui'".

Podríem seguir recollint tuits de persones i organitzacions polítiques amb responsabilitats polítiques que van voler recordar Gandhi i la noviolència. Una pregunta sembla imprescindible: quina coherència hi ha entre allò que dic i allò que faig? Quina coherència hi ha entre celebrar la noviolència i no actuar des de la noviolència? Això val per la Guàrdia Civil, pel president Torra i els Mossos d'Esquadra, pel PSOE i la Policia Nacional...

Ni la Guàrdia Civil, ni els Mossos d'Esquadra, ni la Policia Nacional són policies, que actuïn des de la noviolència. Fins i tot, lluny de la noviolència, són masses les ocasions en les que aquests cossos han actuat amb una violència incomprensible per a la majoria de la societat. Quina necessitat tenen, doncs, de fer aquestes manifestacions públiques? Saben què és la noviolència?

Ens els darrers anys, la noviolència i la desobediència civil han assolit una centralitat que mai havien conegut en la nostra societat. Mai hi havia hagut tanta gent que es declarés noviolenta i estigués disposada a desobeir civilment si és necessari. Idees i formes de mobilització i actuació que havien estat marginals, que estaven en els marges, ara ocupen part del centre de la societat. Amplis sectors els hi donen suport, els hi mostren la seva simpatia, s'hi declaren partidaris. Es vol acabar amb les diferents violències que existeixen en el nostre món, que causen mort, dolor opressió... Es vol fer amb una coherència entre objectius i mitjans. Sense generar més violència. I, si cal, amb una desobediència civil que sigui constructiva de democràcia.

La història de la desobediència civil i la noviolència és llarga. Si avui ha guanyat aquesta centralitat social és perquè moltes persones i organitzacions han treballat per demostrar com són eines de construcció de democràcia, de justícia i de transformació social. Ara costa més que en altres moments enfrontar-se, desprestigiar, criminalitzar, les persones que volen practicar-les. Costa tant que fins i tot qui no les utilitza en parla a favor. Però no sé si podem passar per alt aquesta constant incoherència entre el dir i el fer. Totes les persones tenim incoherències i contradiccions, i seria bo treballar per resoldre-les. Però en aquests casos no sembla que hi hagi cap voluntat de fer-ho.

Aquest dilluns 7 d'octubre en vam tenir una nova mostra, la Policia Nacional va actuar de manera molt contundent, amb violència verbal i física, contra una acció de desobediència civil noviolenta que buscava tallar vies de circulació a Madrid, de la mateixa manera que es feia en altres països. Aquests dies continua com acampada. L'objectiu d'aquesta mobilització impulsada per Extinction Rebellion és aconseguir actuar decididament per fer front a l'emergència climàtica. La contaminació mata, la crisi ecològica mata. Mata i genera dolor a la vida del planeta. La resposta a aquestes demandes no hauria de ser la violència i les detencions. Amb menys motiu si es practiquen per cossos policials que diuen celebrar la no-violència o que depenen d'autoritats

polítiques que lloen a Gandhi i la noviolència o, fins i tot, la desobediència.

Jorge Riechmann, un dels principals pensadors ecologistes que avui tenim, i que ahir va ser detingut en la mobilització de Madrid, escriu en el seu darrer llibre, *Grafitis para neandertales*:
"Solo somos una de las decenas de especies de homínidos que la evolución generó en Gaia. Tenemos el privilegio (y la responsabilidad) de la conciencia. Nuestra tarea no debería ser otra que amar, comprender y cuidar"